

учасники комунікативного акту мають однаковий освітній та професійний статус.

На слушну думку видатного американського лінгвіста Д. Крістала, значну кількість серед лексем, пов'язаних зі сферою Інтернету, складають аббревіатури-новоутворення, якими користуються тинейджери: *afk* – «away from keyboard»; *bf* – «boyfriend».

Уважаємо за доцільне зазначити, що вживання скорочених термінів, які мають вузьку сферу функціонування, може призвести до непорозуміння між комунікантами різної професійної належності (*CFP, CGI, COP, etc.*).

Отже, лінгвальний феномен аббревіації є одним із вагомих засобів поповнення словникового запасу, який потребує подальшого дослідження.

Список використаної літератури

1. Тимошенко Т. Р. Телескопия в словообразовательной системе современного английского языка: автореф. дис. на соискание уч. степени канд. филол. наук : 10.02.04 «Германские языки». Киев, 1976. 26 с.
2. Crystal D. The Cambridge Encyclopedia of the English Language. Cambridge: Cambridge University Press, 2003. 506 p.
3. Shultz M. Mapping of Medical Acronyms and Initialisms to Medical Subject Headings (Mesh) across Selected Systems. *Journal of the Medical Library Association*. Vol. 94. Issue: 4, 2006. P. 324-337.

Олена Конотон (м. Чернігів)

КЛАСИФІКАЦІЯ СТРАТЕГІЙ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ У АНГЛОМОВНИХ ПЕДАГОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ

З появою когнітивного підходу в 1970-х роках спостерігається велика увага до стратегій навчання іноземних мов. Словник методичних термінів і понять трактує стратегію як «один із способів одержання, зберігання і використання інформації, що служить досягненню певної мети» [1, с. 295], а навчальні стратегії (англ. *learning strategies*) – як «дії та операції, які використовують учні з метою одержання, зберігання в пам'яті та застосування накопиченої інформації» [1, с. 334]. Багато науковців намагалися розробити таксономію стратегій навчання іноземних мов (Bimmel & Rampillon (2000), Chamot, Stewner-Manzanares, Küpper, & Russo (1985), Cohen & Weaver (2006), Dansereau (1985), Ellis (1990), Naiman (1978), Oxford (1990), Stern (1992), Weinstein & Mayer (1986), Wenden & Rubin (1987)). Розглянемо основні класифікації стратегій вивчення іноземних мов, які найчастіше використовуються в англомовних педагогічних дослідженнях, у хронологічному порядку.

Стратегії вивчення мови вперше були введені до наукової літератури у 1975 р. у дослідженні Дж. Рубін. Науковець *Дж. Рубін* (Joan Rubin) (1975) поділяє всі стратегії на 3 групи: навчальні, комунікативні та соціальні стратегії. У свою чергу навчальні стратегії включають у себе когнітивні та

метакогнітивні [5]. Дослідником **Г. Штерном** (H. Stern) (1975) визначено 5 груп стратегій: управління і планування, когнітивні стратегії, комунікативно-емпіричні стратегії, міжособистісні стратегії, афективні стратегії [7]. Авторка **Р. Оксфорд** (Rebecca Oxford) (1990) дає найбільш розгалужену класифікацію стратегій вивчення іноземної мови. Вона розрізняє 2 великі групи стратегій: прямі та непрямі. До прямих стратегій належать: стратегії запам'ятовування (створення ментальних зв'язків, застосування зображень та звуків, рефлексія навчання через дію), когнітивні (вправляння (практикування), стратегії прийому та передачі повідомлень, аналіз і обґрунтування створення структури для початку та завершення комунікації) та компенсаційні стратегії (інтелектуальне припущення та подолання мовного бар'єру в усній і письмовій мові). Друга група стратегій включає в себе метакогнітивні, афективні та соціальні стратегії [4]. Науковці **Дж. О'Меллі та А. Чамот** (O'Malley and Chamo) (1990) усі стратегії вивчення мови поділяють на 3 групи: метакогнітивні, когнітивні та соціально-афективні [3]. **А. Уенден** (A. Wenden) (1991) пропонує класифікувати стратегії у 3 групи: розуміння, що таке "мова", і що включає в себе вивчення мови; планування "що вивчати" і "як вивчати мову"; самооцінювання [8]. Американський вчений **А. Коен** (A. D Cohen) (1998) розділяє стратегії вивчення мови на 4 групи: когнітивні, метакогнітивні, соціальні та афективні [2].

Аналіз робіт вищезгаданих авторів показує, що на цьому етапі не існує однастайності у визначенні класифікацій навчальних стратегій, проте більшість із них описує якоюсь мірою одні й ті ж категорії стратегій. Незважаючи на те, що таксономія навчальних стратегій, яка була запропонована Р. Оксфорд (1990), піддавалася критиці з боку науковців, вона широко застосовується в численних наукових дослідженнях, оскільки пропонує детальний розподіл на категорії та підрозділи, що робить цю класифікацію корисною не тільки для викладачів, але і для студентів. На основі класифікації Р. Оксфорд було створено найвідомішу та найповнішу сучасну класифікацію стратегій опанування мовами, якою вважається «Каталог стратегій для вивчення мови» (SILL – Strategy Inventory for Language Learning) [6]. Цей документ використовувався у більш як 40 зарубіжних дослідженнях, які охопили понад 8000 учнів та студентів з усього світу.

Вивчення даної проблеми дозволило нам також дійти певних висновків щодо сучасних тенденцій досліджуваної проблеми: з 2000 років науковцями активно здійснюється ретроспективний компаративний аналіз запропонованих таксономій стратегій, окреслено спектр сучасних ключових напрямків досліджень навчальних стратегій, відбувається подальші наукові розробки класифікацій навчальних стратегій за різними аспектами.

Список використаної літератури

1. Азимов Э. Г. Новый словарь методических терминов и понятий (теория и практика обучения языкам) / Э. Г. Азимов, А. Н. Щукин. – М. : ИКАР, 2009. – 448 с.

2. Cohen, A. D. (1998). *Strategies in learning and using a second language*. London: Longman.
3. O'Malley, J; Chamot, A (1990). *Learning Strategies in Second Language Acquisition*. Cambridge University Press.
4. Oxford, Rebecca (1990). *Language Learning Strategies: What Every Teacher Should Know*. NY: Newbury House Publisher
5. Rubin, Joan (1975). "What the good language learner can teach us". *TESOL Quarterly*. 9(1): 41–51.
6. SILL – Strategy Inventory for Language Learning. [Електроний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.pdfFiller.com/42064953--Strategy-Inventory-for-Language-Learning-SILL-> .
7. Stern, H. H. (1975). "What can we learn from the good language learner?" *Canadian Modern Language Review*, 31, 304-318.
8. Wenden, A. (1991). *Learner strategies for learner autonomy*. Hemel Hempstead: PrenticeHall.

Євгенія Костик (м. Переяслав-Хмельницький)

ФОРМУВАННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ НА ЗАНЯТТЯХ З ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Сьогодення вимагає від вищої школи підготовки не просто висококваліфікованих випускників, а фахівців із високим рівнем інтелектуального й духовного розвитку, національно свідомих громадян-патріотів, носіїв нових соціальних цінностей. Незалежно від професії, педагоги повинні формувати та виховувати у майбутніх спеціалістів культурні та духовні цінності. Особливого значення ми надаємо тут формуванню соціокультурної компетенції на заняттях з іноземної мови.

Аналіз наукової літератури дозволяє зазначити, що вказана проблема знайшла певне висвітлення у дослідженнях сучасних науковців (В. Вертегел, Т. Колодько, Є. Костик, О. Ларіонова, В. Муромець, М. Писанко, В. Редько, В. Сергеева та ін.). Проте, недостатньо досліджено питання соціокультурної компетенції студентів у процесі вивчення іноземної мови в закладах вищої освіти.

Вивчення іноземної мови студентами немовних факультетів повинне відповідати потребам міжнародного спілкування (комунікації). Адже, іноземна (англійська) мова посідає перше місце серед інших мов, що вивчаються в Європі та й в усьому світі загалом, і тому вона є важливим засобом комунікації. Комунікація може бути ефективною лише за умови знання специфічних культурних чинників іноземної мови. Культурні цілі при вивченні іноземної мови досягаються не за рахунок відомих творів письменників, художників і музикантів, а спрямовані на знайомство зі способом життя, віросповіданнями, сприйняттям, зв'язками і громадськими установами. Мова відображає всі ці аспекти культури [3]. Порівняння рідної культури з іноземними через